

Julie Clark

Minciunile pe care le spun

Traducere din limba engleză de
Luminița Gavrilă



KAT

În prezent — iunie

O zăresc în cealaltă parte a încăperii, într-un mic grup de donatori. Discută și râde. Un cvartet de jazz cântă într-un colț, notele săltărețe și lunecoase dansează în jurul nostru, pe un fundal elegant, luxos și opulent. *Meg Williams*. Duc paharul la buze, savurând vinul vechi și scump, greutatea cristalului, și o privesc. Fotografiele cu ea sunt rare — un portret cu aspect granulat într-un vechi album de liceu și încă unul extras din lista de personal de pe când lucra la YMCA în 2009 —, dar am recunoscut-o imediat. Primul meu gând: *S-a întors*. Urmat imediat de un al doilea: *În sfârșit*.

De cum am văzut-o, mi-am băgat în geantă ecusonul de jurnalist și am păstrat distanța. Am participat la toate evenimentele de campanie ale lui Ron Ashton din ultimele trei luni, în speranța că Meg își va face apariția — atrasă de o alertă Google pe care am creat-o acum zece ani. După un deceniu de tăcere, am primit o notificare în aprilie, care îmi semnala crearea unui nou website. *Meg Williams, agent imobiliar*. Am știut dintotdeauna că se va întoarce. Faptul că a făcut-o sub numele

ei real îmi spune că de data aceasta nu are intenția să se ascundă.

Și totuși, când a intrat și a dat zâmbind haina la garderobă, starea mea de echilibru s-a schimbat, catapultându-mă într-un moment care nu credeam că va mai veni. Poți să te pregătești pentru ceva, să-ți imaginezi în fel și chip cum va fi și tot să îți se taie respirația când se întâmplă în realitate.

Am vorbit o dată cu ea, în urmă cu zece ani, dar nu avea de unde să știe că eu am fost cea care a răspuns la telefon în ziua aceea. A fost o convorbire de 30 de secunde care mi-a schimbat traiectoria vieții și ar fi un eufemism să spun că o consider pe Meg parțial vinovată.

Scott, logodnicul meu, sigur o să spună că prețul — financiar și emoțional — va fi mult prea mare. Că nu ne putem permite ca eu să las baltă o slujbă remunerată pentru a umbla după cai verzi pe pereți. Că, întorcându-mă în trecut, la acele evenimente și la acei oameni, risc să compromit toate eforturile pe care le-am făcut în ultimii ani pentru a mă vindeca. Dar el nu înțelege că tocmai aceasta este povestea care în sfârșit mă va elibera — nu doar de articolașele pe care le scriu pentru doar câțiva firfiri per cuvânt, ci și de demonii înfricoșători spre care Meg m-a împins, cu mult timp în urmă.

Mă alătur unui grup mai mare de persoane și încuviințez absentă la discuții, în timp ce o privesc cu coada ochiului. O văd circulând printre invitați. O urmăresc în timp ce îl privește *pe el*. Am petrecut sute de ore reconstituind ultimii ei ani în Los Angeles și indiferent cum aș lua-o, în centru e mereu Ron Ashton. Nu știu exact ce e în mintea ei — cel puțin deocamdată —, dar știu că nu este femeia care să rateze ocazia de a se răzbuna.

Tocmai dă capul pe spate și râde la gluma unui interlocutor, când Ron se apropie de ea din spate, iar mie nu-mi vine să cred că asist la acest moment. Că sunt singura persoană din încăperea care știe ce urmează să se întâmple.

Bine, nu singura. Pentru că și ea știe.

Mă întorc ușor, să pară că mă uit pe fereastra imensă, admirând priveliștea care se întinde din centrul orașului până la ocean, dar nu ratez prezentările. Glume spirituale, câteva râsete. El se apleacă spre ea să audă mai bine ce spune, iar eu mă întreb cum reușește această femeie să facă ce face. Cum reușește să-i convingă pe oameni să creadă că este cine spune că este, astfel încât aceștia să-i dezvăluie cele mai intime secrete, să se deschidă în fața manipulărilor și înșelătoriilor ei. Să se ofere de bunăvoie manevrelor ei.

Observ o carte de vizită care trece dintr-o mână în alta și dispăre imediat într-un buzunar, apoi întorc privirea în altă parte, fascinată de modul în care tocmai a intrat în scenă. În curând va fi și rândul meu.

MEG

În prezent — iunie

22 de săptămâni până la alegeri

Totul începe ca de obicei.

Eu mă strecoz discret în umbra ta, fără mișcări bruște, fără fanfară. Ca și cum am fost acolo dintotdeauna. Ca și cum acolo era locul meu.

De data asta este o recepție pentru strângere de fonduri, la care biletul de intrare este 10 000 de dolari. După aproape un deceniu, mă simt confortabil în mijlocul etalajelor extravagante ale celor bogați: tablouri originale pe pereți, antichități care costă mai mult decât salariul anual al unui om obișnuit, personal angajat pentru ocazie pe care mă prefac că nu-l observ și care se mișcă discret în case precum aceasta, cocoțată în vârful unui deal, în timp ce luminile orașului Los Angeles strălucesc mai jos de noi.

Dacă ești una dintre țintele mele, să știi că te-am ales cu mare atenție. Probabil că treci printr-o mare schimbare în viața ta — pierderea locului de muncă, divorț, moartea unei persoane apropiate. Sau te-ai lansat într-o cursă electorală grea, pe care riști să o pierzi. O persoană vulnerabilă emoțional se expune unor riscuri. Ea nu

gândește clar și abia așteaptă să creadă toate fanteziile pe care i le servesc.

În munca mea de documentare mă bazez în principal pe rețelele sociale, cu funcțiile lor de geolocalizare și exhibiționism nerușinat. Știi acele chestionare pe care le fac unii prieteni de-ai tăi și apoi le postează? Câine sau pisică? Câți frați sau câte surori? Majoritatea întrebărilor par inofensive, dar data viitoare când vei vedea un astfel de chestionar, te sfătuiesc să fii mai atent. Numește cinci locuri în care ai locuit sau Patru dintre poreclele tale — ambele mă ajută să te abordez. *John? Sunt eu, Meg! Din Boise, ți-aduci aminte? Eram prietenă cu sora ta.*

E criminal de ușor.

Petrec sute de ore observând și documentându-mă. Pentru a stabili profilul diferitelor persoane din viața ta, pentru a găsi una cu care să mă împrietenesc și care va fi cea care mă va conduce la tine. Când am terminat, știu tot ce se poate despre tine și despre majoritatea persoanelor din preajma ta. În ziua în care îmi vei spune *Îmi pare bine să te cunosc*, eu te voi fi cunoscut deja de luni bune.

Asta te îngrijorează? Așa și trebuie.

— Ai încercat tartinele cu crab?

Veronica apare lângă mine, cu un șervețel de cocktail în mână. Am devenit foarte apropiate în cele șase luni de când m-am întors în Los Angeles, după ce ne-am cunoscut la un curs de yoga în Santa Monica, salteluțele noastre fiind una lângă alta în fundul sălii. De la un simplu salut prietenos cu o străină la începutul lecției am ajuns în final la legarea unei prietenii. Este incredibil

cât de ușor o poveste postată pe Instagram te ajută să te înființezi în locul potrivit la momentul potrivit, lângă persoana potrivită.

— Încă nu, îi răspund. Am auzit că servesc și filet mignon, așa că mă păstrez pentru atunci.

Simt o căldură în piept, focul mocnit al entuziasmului care mă cuprinde de fiecare dată când încep o nouă operațiune. Cred că partea asta îmi place cel mai mult, când îmi arunc mrejele. Savurez anticiparea delicioasă a ceea ce va urma. Indiferent de câte ori o fac, nu mă satur niciodată de freamătul interior pe care întotdeauna mi-l stârnește acest moment.

Veronica mototolește șervețelul.

— Nu știi ce pierzi, Meg.

Încă nu m-am obișnuit să mi se spună pe numele real. L-am schimbat atât de des de-a lungul anilor, deși în general au fost variațiuni pe aceeași temă — Margaret, Melody, Maggie. Diverse biografii, de la studentă la fotograf independent și, mai nou, decorator de interioare și life coach — consilier pentru vedete —, toate niște invenții elaborate. Roluri pe care le-am jucat la perfecție. Dar în această seară sunt eu însămi, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat de mult, foarte mult timp.

Nu am avut de ales. Pentru a începe această operațiune a trebuit să obțin licența de agent imobiliar și n-am scăpat fără să dau numărul de asigurare socială și amprentele digitale. Dar nu-i nimic, pentru că de data asta vreau să-mi fie cunoscut numele. Pentru ca Ron Ashton — dezvoltator, politician local și candidat la funcția de senator al statului California — să știe că eu am fost cea care i-a luat totul. Nu doar banii, ci și reputația pe care și-a clădit-o de-a lungul anilor.

Îl văd în partea opusă a sălii, dominându-i pe toți ceilalți cu umerii lui largi, cu părul grizonant pieptănat cu grijă. Stă de vorbă cu soțul Veronicăi, șeful său de campanie electorală.

Veronica îmi urmărește privirea și spune:

— David zice că va fi o cursă electorală foarte strânsă. Că Ron nu-și poate permite niciun pas greșit în următoarele câteva luni.

— Ce fel de om e? o întreb. Asta rămâne-ntre noi.

Veronica se gândește puțin și răspunde:

— Ca orice politician. Un afemeiat în secret. Se crede Reagan reîncarnat. David zice că este obsedat de el. „Nu mai termină dracului cu Reagan ăsta.“

Chicotește și clatină din cap.

— Dar *tu* ce părere ai?

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Cred că este la fel ca oricare alt politician — ambițios la modul patologic. Dar îl plătește bine pe David, iar beneficiile sunt fabuloase.

Apoi mă înghiontește ușor cu umărul.

— Mă bucur că ai reușit să vii. Cred că vei găsi pe-aici destule persoane pe care e bine să le cunoști. Poate chiar niște potențiali clienți.

Sorb din paharul de vin. Adevăratul motiv pentru care mă aflu aici în seara asta este să pun mâna pe un anumit client.

— Mi-ar prinde bine. E greu s-o iau de la capăt.

— Lasă c-o să reușești. La câți ani de experiență ai dobândit în Michigan... Am văzut cum ai gestionat cumpărarea casei noastre de pe Eightieth Street. Nici acum nu știu cum ai reușit să-l convingi pe vânzător să scadă atât de mult din preț.

Îmi reprim un zâmbet. La scurt timp după ce ne-am cunoscut, la un sushi după yoga, Veronica mi-a explicat că ea și David erau în căutarea unei investiții imobiliare, dar că agentul lor nu le-a găsit nimic care să se încadreze în suma pe care erau dispuși s-o cheltuiască.

— V-a arătat casa aia de pe Kelton? improvizasem eu, știind exact ce sperau să găsească. Un ranch cu un singur etaj, scos la vânzare pentru 1,7 milioane de dolari?

Veronica mă privise cu ochii mari.

— Nu, dar ar fi fost perfectă. O să-l întreb pe agentul meu.

— S-a vândut ca pâinea caldă, chiar în ziua în care a fost scoasă pe piață, acum e prea târziu. Agentă ta lucrează pentru Apex Realty în Brentwood, nu? Și noi primim mereu alerte interne care anunță tranzacțiile încheiate de ea — 10 milioane, 20 de milioane.

Am luat o bucată de sushi și, ținând-o între bețișoare, am adăugat:

— Îți spun eu, gestionarea conturilor de escrow¹ la astfel de cote poate fi epuizantă.

Minciuna pe care i-o spuseseam a fost că m-am mutat acasă, în Los Angeles, după o carieră de succes ca agent imobiliar în Ann Arbor. Noul meu site web te trimite spre un altul în Michigan, cu anunțuri șterpelite de la Zillow și Redfin.

Veronica a pus bețișoarele jos.

¹ În Statele Unite, în contextul tranzacțiilor de vânzare-cumpărare din domeniul imobiliar, contul de escrow este un depozit bancar prin care cumpărătorul pune la dispoziția vânzătorului o sumă de bani pe care acesta o va primi la îndeplinirea unor condiții stabilite în contract. Depozitul garantează faptul că solicitantul are intenția fermă de a cumpăra casa și banii necesari. (N.t.)

— S-a descurcat grozav când am cumpărat casa din Malibu, dar poate că bugetul nostru actual este prea mic pentru ea.

Am luat o înghițitură din apa cu lămâie și am lăsat-o pe Veronica să reflecteze asupra acestui fapt. Într-un final a spus:

— Mi-ar face mare plăcere să preiei tu achiziția asta. Poate îți întinzi antenele, vezi ce găsești.

Le-am găsit ceva aproape imediat. O casă tradițională cu un singur etaj în Westchester, pe o stradă străjuită de copaci. Cu parchet, bovindou și o bucătărie complet renovată. Când i-am arătat Veronicăi anunțul cu descrierea și prețul casei, ea a tresărit:

— E cu aproape 500 000 de dolari peste bugetul nostru maxim.

Într-o viață anterioară am urmat un curs de design digital. Am și acum diploma de absolvire, aruncată pe undeva într-o cutie. Sigur, e falsă, dar am învățat suficient cât să mă descurc la început și mai mult în anii ce au urmat.

— Cred că pot să-i conving să scadă prețul. Haide să aruncăm o privire și să vedem ce părere avem. Cheia este în caseta cu cifru de la intrare, putem să mergem acum, dacă vrem.

Informațiile pe care i le dădusem erau în mare parte adevărate — dormitoare, metri pătrați, sistemul de climatizare. Doar că umflasem prețul. De acolo, procedasem la „negocieri“ pentru reducerea lui, ajungând la doar 200 000 de dolari peste prețul real.

Șmecheria a funcționat numai pentru că aplicații ca Zillow și Redfin nici nu există pentru oameni ca Veronica și David. Cei care câștigă la fel de mulți bani ca ei nu fac

nimic din ce pot delega altora. Ei au contabili care să le plătească facturile, menajere și servitoare care să le facă cumpărăturile și să le pregătească mesele. Și un agent imobiliar de încredere care să caute case în locul lor, să organizeze împreună cu agentul vânzătorului vizionarea proprietăților și să se ocupe de gestionarea tranzacției.

David și Veronica au semnat actele când le-am cerut eu, au transferat banii unde le-am spus și, dacă au observat că nu l-am prezentat niciodată pe agentul care se ocupa de vânzarea proprietății sau pe proprietari, a fost doar un gând trecător care a dispărut la fel de repede cum a apărut.

În final, David a declarat că a fost cea mai rapidă tranzacție pe care a încheiat-o vreodată. Și cum să nu fie așa, când toată lumea a primit exact ce și-a dorit? Vânzătorii au primit 200 000 de dolari peste prețul real cerut. Veronica și David au rămas cu impresia că au încheiat afacerea secolului, grație celei inventate de mine. Iar eu am câștigat o reputație strălucită — și solidă — în cercul lor de prieteni.

Principalul element al unei escrocherii reușite este să afișezi cât mai multă legitimitate. Să fii *aproape* cine pretinzi că ești. Ca în platourile de filmare, eu sunt reală. Acțiunile mele sunt reale. Doar decorul este fals.

Acum David ni se alătură, cuprinzând-o cu brațul de talie pe Veronica.

— Meg, arăți superb, mă complimentează el. Sper că soția mea nu te plictisește cu detalii despre cum vrea să redecoreze casa.

Mă forțez să zâmbesc.

— Nicidecum. Adevărul e că discutăm despre Ron. Înțeleg că alegerile vor fi o luptă strânsă.

David încuviințează.

— Sondajele noastre interne îi arată aproape la egalitate. Strângerea de fonduri din seara asta va conta mult când vom intra în linie dreaptă.

— Cred că ești epuizat. Veronica îmi spune că ești mereu plecat.

David îi face cu ochiul Veronicăi.

— Mi se pare că voi două ați avut ce face în absența mea. Mersi că o ții ocupată.

— Plăcerea e de partea mea.

Conversația trece la vacanța de iarnă pe care ei o petrec în fiecare an în Caraibe, dar eu îi ascult doar cu o ureche, preferând să observ oamenii care vorbesc și se amestecă, grupurile mici care se formează și se reconfigurează, în timp ce cvartetul din colț se lansează într-un nou ritm muzical. Los Angeles este foarte diferit de Pennsylvania, unde am locuit ultima dată. Am fost nevoită să fac o ajustare drastică, să-mi șlefuiesc tehnica de abordare, asigurându-mă că profilul meu se potrivește cu cine spun că sunt. Aici, oamenii sunt de felul lor mai circumspecți, mereu gata să caute ceva în neregulă, să vadă unde-i șpilul, șmecheria. E de așteptat ca nicio persoană pe care o cunoști să nu fie cine spune că este.

Mă străduiesc să pătrund în cercurile de prieteni ale altor oameni, astfel încât să nu se observe că nu am și eu unul. N-am mai avut un prieten adevărat de ani întregi, dinainte să plec din Los Angeles. Încerc să nu mă gândesc la Cal sau să mă întreb unde este, dacă mai este cu Robert. Puține regrete am avut în viață, iar felul în care am rupt legătura cu Cal este unul dintre ele.

Mă străbate un mic fior de neliniște în timp ce mă gândesc încă o dată la etapele planului meu. Spre deosebire de operațiunile mele anterioare, aceasta are un

termen-limită: cu 14 zile înainte de ziua alegerilor. Ceea ce înseamnă că mai am la dispoziție 20 de săptămâni, 140 de zile. Pare mult, dar nu am loc de greșeli sau întârzieri. Există etape specifice pe care va trebui să le respect pe parcurs, pentru ca totul să funcționeze. Iar prima dintre ele este să-i fiu prezentată lui Ron, lucru care trebuie să se întâmple chiar în această seară.

Pe parcursul cercetărilor mele, m-am interesat de portofoliul imobiliar al lui Ron, căutând în arhivele publice pentru a-mi face o idee despre valoarea activelor, cât a investit și cât a împrumutat. Datorită candidaturii sale, am putut să-i văd declarația de avere. Un lucru care mi-a atras atenția au fost riscurile financiare semnificative pe care și le-a asumat și cât de multe s-au rezolvat în favoarea lui. Mi-aduc aminte cum a păcălit-o pe mama, cum ne-a jefuit de ce era al nostru de drept, și mă întreb câți alții i-au căzut în plasă, pentru ca apoi să fie înlăturați din calea lui în timp ce el se îndrepta spre funcția de senator.

— Meg, ajută-ne să alegem. Saint John sau Saint Croix? mă întrebă Veronica cu ochi rugători.

Știu că înclină spre Saint Croix, așa că îi răspund:

— În Saint John am fost ultima dată în urmă cu vreo trei ani.

Scutur din cap ca și cum această amintire mă întristează.

— Îmi place insula, dar am fost foarte dezamăgită. Voi stați în Villas, nu?

David încuviințează.

— Întotdeauna ne-au tratat foarte bine.

Eu îmi încrețesc nasul a dezgust.

— Cred că s-au sindicalizat. A fost o experiență categoric altfel decât mă așteptam.

— Dumnezeu, atunci Saint Croix să fie, spune el.

Veronica aplaudă scurt și spune:

— Nu știu de ce nu mă ascuți niciodată.

O voce din spatele nostru ne întrerupe.

— Sper că voi trei discutați despre petrecerea pentru victoria mea.

Mă întorc și mă pomenesc față în față cu Ron Ashton, omul care mi-a distrus viața, trimițându-mi mama într-o spirală descendentă din care nu și-a mai revenit niciodată și pe mine lăsându-mă să locuiesc singură în mașină în ultimul meu an de liceu și după.

Zâmbesc.

— Omul momentului, zic întinzându-i mâna. Meg Williams.

O mică parte din mine jubilează, știind că ceea ce îi ofer este adevărul absolut. Ani în șir mi-am imaginat acest moment, întrebându-mă dacă mă va recunoaște pe mine sau numele de familie. Dacă va vedea pe chipul meu umbra trăsăturilor mamei. Întrebându-mă dacă n-ar trebui să schimb planul și să transform întâlnirea noastră într-o revedere fericită, o coincidență alcătuită din nai-vitate și aluzii sexuale. Doar cât să depășesc obstacolul conexiunii anterioare și să-l conving că nu știam nimic atunci, cu atât mai puțin acum. Dar el afișează o expresie goală, iar eu mă simt ușurată că rămân anonimă în ochii lui.

Are o strângere de mână caldă și fermă, iar eu îi rețin mâna o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi normal, până văd o sclipire de interes în ochii lui. Își va aminti acest moment. Va reveni mental asupra lui și se va întreba dacă ar fi putut lua o altă decizie. Treaba mea este să mă asigur că răspunsul la întrebare este *nu*.

— Meg s-a mutat de curând în Los Angeles din Michigan, povestește Veronica. Datorită ei am făcut cea afacere extraordinară cu proprietatea din Westchester.

Interesul lui Ron crește, cum am prevăzut. Conform informațiilor de pe rețelele de socializare, el lucrează de 15 ani cu același agent imobiliar. Un tip care a făcut obiectul a două plângeri de hărțuire sexuală la Asociația agenților imobiliari din California. Ar fi fost destul de ușor să devin cea de-a treia și ultima acuzatoare, lăsându-l pe Ron Ashton fără reprezentant timp de patru luni. Pentru un investitor, ar fi o problemă.

— Lucrezi în domeniul imobiliar. Ce record de vânzări ai?

— În Michigan, am fost în top 1% în ultimii zece ani. Dar aici, în Los Angeles, lucrurile se mișcă mai încet.

Nu strică niciodată să infuzezi un strop de umilință. Oamenilor le place să știe că sunt mai buni decât tine.

— Ai o carte de vizită? mă întreabă el. Poate te sun zilele astea.

Scot una din poșetă și i-o dau.

— Te invit să te uiți pe site-ul meu. Sunt nou-venită în oraș, dar am multă experiență și cunosc bine Los Angelesul. M-aș bucura să discutăm, dacă ești interesat.

Apoi mă întorc spre Veronica și spun:

— În Saint Croix, trebuie să mănânci neapărat la The Riverhead.

În timp ce Veronica se grăbește să descrie itinerarul lor, eu simt o furnicătură în ceafă, senzație pe care am învățat de mult timp să n-o ignor niciodată. Mă dau un pas înapoi și mă uit în stânga jos, ca și cum aș vrea să mă asigur că nu mă împiedic. Când ridic capul, rotesc privirea prin sală să văd dacă mă urmărește cineva,